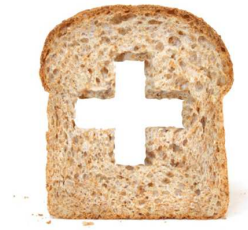

Soc cristià, però passo d'anar a missa

He escrit un títol deliberadament polèmic. Però segur que l'hem escoltat en boca d'altres i potser ho hem pensat i estem d'acord, afegint els motius pels quals justifiquem aquesta afirmació: **és avorrit, sempre es fa el mateix, no serveix per a res, quin valor té...** Són preguntes que sovint orienten les nostres decisions.

Però, primer de tot, pensem sobre la nostra vida ordinària. La major part del temps la dediquem, o la perdem, en accions quotidianes –anar a classe o a la feina, dormir, els àpats...-. Potser hauríem de trobar un sentit a aquesta rutina. **Poder viure amb alegria els nostres compromisos habituals. Pel que fa a l'Eucaristia, em pregunto si sabem realment el què significa, què celebrem.** Penso que no. Davant d'aquest Misteri, viscut amb profunditat, les respostes anteriors subratllades no es formularien. **Una proposta: dedica algun temps a redescobrir l'Eucaristia** –a través de les trobades del teu grup, d'alguna lectura (a la fi d'aquesta cordial invitació a fer-ho trobaràs un quadern dedicat als Sagraments, amb algunes qüestions per compartir, però hi han molts materials adequats)-. Sovint hem reflexionat sobre aquest sagrament quan ens preparàvem per rebre'l per primera vegada. Però després no hem aprofundit.

Dos imatges ens poden ajudar a entrar en el tema d'aquesta reflexió: la participació als sagraments i, de forma especial, a l'Eucaristia. El primer exemple relacionat amb el món de l'esport. **Sóc soci de l'equip de la meua ciutat, però mai el vaig a animar als partits, ni als més importants.** Reflexionem amb aquesta comparació. **Sóc cristià però no expresso la meua fe, no la comparteixo, no l'alimento.** Potser vaig al meu grup de Catequesi, a l'Agrupament o a l'Esplai. Faig voluntariat o sóc catequista. Però no participo a la celebració més important de la Comunitat Cristiana. No em sento cridat, acompanyat o involucrat. De vegades, la dimensió passiva també és important; aprendre a contemplar, escoltar, adorar. Però també puc oferir-me a col·laborar a l'Equip de Litúrgia. Poques vegades els joves hi són presents i podem aportar la nostra sensibilitat per enriquir d'altres. Participar, per una banda; o animar-te a restar davant d'un Misteri que aniràs comprenent progressivament, per l'altra, però que ens transcendeix. **Actitud activa i contemplativa que només es poden desenvolupar en la constància.**

La segona imatge està relacionada amb la vida afectiva. Surto amb un noi o amb una noia i no trobo temps per estar amb ell o amb ella. O quan portem un període, nota que la nostra relació és diversa. Hem passat de l'enamorament a l'amor. Però és un amor que s'ha

de construir cada dia, aquest és el repte. Una altra vegada, la quotidianitat. El tema del temps és qüestió de prioritats. Normalment, quan pensem que el gastem, el guanyem, com quan sentim algun amic, preguem, etc. Però, els vincles, també amb Déu, es construeixen a partir del compromís i de les prioritats.

La meva fe no creixerà sinó dedico temps per la pregària personal i la celebració dels sacraments. Una pregària i uns sacraments que es van construint i recreant a través de la repetició –l'observació de sempre es fa el mateix-. Perquè són de caràcter ritual. **Però aquest caràcter repetitiu ens permet endinsar-nos en la tradició de l'Església fins arribar al mateix Jesús que va instaurar l'Eucaristia i ens va encomanar la seva celebració.** Els gestos de l'amor, l'amistat, sempre són els mateixos però adquireixen significats diversos al llarg de la vida. Com l'Eucarista.

Una part de **l'Eucaristia és anamnètica**, és a dir, recordem les accions de Déu durant tota la Història de la Salvació i celebrem el mode com Déu continua oferint la seva Salvació a través del seu Fill Jesús amb la força de l'Esperit Sant. A través del ritual, fem memòria i actualitzem la Passió, la Mort i la Resurrecció de Jesús. Unim les passions i les morts de la nostra societat i, gràcies a la Resurrecció, contemplem amb esperança el futur. El sacrifici de Jesús a l'altar, que es continua reproduint a la nostra societat, ens obre el camí cap a la Vida.

A continuació, s'invoca l'Esperit sobre els dons i sobre nosaltres. **Pel poder de l'Esperit aquests dons són transformats en la Sang i el Cos de Crist que, juntament amb la comunitat, per mitjà del sacerdot, esdevenim un únic cos.** Aquesta transformació dels participants a la litúrgia ens **ha de portar a la "diakonia", al servei cristià dels altres.** L'Eucaristia no ens pot deixar indiferents. La dimensió vertical –transcendent- i l'horitzontal – la comunitat- haurien de transformar les nostres vides, esdevenint cons eucarístic que es parteix i es reparteix sempre pels altres. Un company deia que hem de ser com l'"hòstia". Especialment als més necessitats. Tots hem d'aprofundir en aquest Misteri tan gran que ens sobrepassa.

Òscar Fuentes sj (ofuentes@jesuites.net)

Si voleu aprofundir en els Sacraments, amb qüestions pel treball de grup: *Símbols de fraternitat* de José Ignacio González Faus sj. Quaderns de Cristianisme i Justícia, número 138.

<http://www.fespinal.com/espinal/lilib/ct138.pdf>

Fotografia: <http://partido.marianistas.org>